

Na začátku mé práce bych se ráda zmínila, proč jsem si vybrala právě toto téma. V roce 2005 jsem nastoupila do organizace Svítání - sdružení pro pomoc zdravotně postiženým dětem v Pardubicích, kde jsem dostala nabídku zúčastnit se projektu „Nebudeme sedět doma...!“s nímž sdružení uspělo v 1. kole Globálních grantů financovaných z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu ČR. V projektu jsem prošla školením pod vedením lektorů z centra ICN - informační centrum neziskových organizací v rozsahu 120 hodin. Tématem bylo „Zavádění standardů kvality sociálních služeb“. Nový zákon o sociálních službách je účinný od 1. 1. 2007. Jednou z mnoha změn, které nabyly platnosti, je i povinnost každého zařízení poskytující sociální služby, mít vypracovánu metodiku pracovních postupů nejen pro práci s uživatelem, ale i pro vnitřní procesy v zařízení. „Bylo proto nutné zavést efektivní kontrolní mechanismy. Kontrolu poskytovaných sociálních služeb zabezpečuje inspekce sociálních služeb, a to především z hlediska kvality. Aby bylo možné hodnotit kvalitu poskytování sociálních služeb, zavádí nová právní úprava jako měřítko hodnocení standardy kvality.“ (Tisková zpráva MPSV, 2006).

Na základě tohoto požadavku ze zákona vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále už jen MPSV) v roce 2002 dokument „Standardy kvality sociálních služeb“ (dále jen SKSS), jež popisuje, jak má vypadat kvalitní sociální služba. „Dokument je souborem měřitelných a ověřitelných kritérií, nikoli návrhem zákona či vyhlášky. Smyslem je umožnit průkazným způsobem posouzení kvality poskytované služby, nikoli stanovit, jaká práva a povinnosti mají zařízení a uživatelé sociálních služeb. Základním rysem tohoto dokumentu by měla být obecnost, použitelnost pro všechny druhy sociálních služeb.“ (MPSV 2006)